

Overweging. Sacramentsdag, 29 mei 2016.

Ik begin met een tekst van Kees Harte:

*Weet je... brood is nodig om te leven
en als je elkaar het leven gunt, het goede en het lieve,
dan moet je delen en samen eten van het ene brood*

*Weet je... jij bent broodnodig
want als je de ander het leven gunt, het goede en het lieve,
dan moet je jezelf delen en de ander laten genieten
van jouw brood en spelen
van jouw huis, van jouw leren,
van jouw bloemen, van jouw alles.*

*Weet je...
Ja we weten het maar al te goed, maar het is soms zo moeilijk.
Dat is waar.
Maar gelukkig zijn er mensen om ons heen die ons daarin helpen
Gelukkig is er die Ene Mens – Jezus is zijn naam –
Die ons helpt in dat delen.
Jezus Christus, brood gebroken in een nieuwe wereld.*

Vandaag vieren we Sacramentsdag, het feest van de instelling van de eucharistie. Dit feest werd voor het eerst gevierd in 1247 in Luik en vanaf 1264 werd deze feestdag voor de hele kerk ingesteld op de donderdag na de Pinksterweek; 10 dagen na Pinksteren dus. Het feest van Witte donderdag wordt nog eens dunnetjes overgedaan. Toen stond het verhaal vooral in het teken van de Lijdensweek. Vandaag mogen we het een feest van breken en delen noemen. Maar is het wel een feest? Als we naar de wereld om ons heen kijken, zien we weinig breken en delen. We zien eerder afbreken en ipv delen worden er vaak klappen ‘uitgedeeld’. Wie durft dan nog spreken van ‘breken en delen’?

In het verhaal van de broodvermenigvuldiging horen we dat velen naar Jezus kwamen luisteren. Jezus deelde met hen zijn tijd en aandacht. Ze kwamen vast niet alleen om naar zijn wijze woorden te luisteren, ze voelden ook dat hij aandacht had voor hen, voor iedereen. Voor zieken en gezonden, voor arm en rijk, voor mannen en vrouwen. Niemand uitgezonderd. En als de leerlingen dan de mensen naar huis willen sturen, grijpt Jezus in. Ik leer jullie iedereen erbij te houden, en nu willen jullie de mensen naar huis sturen; nu het op delen aankomt, geven jullie niet thuis....

Nu komt het erop aan om vindingrijk te zijn, om te laten zien wat Zijn woorden in de praktijk betekenen. Dus: geven jullie hen te eten!

Die opdracht ligt ook bij ons. Ook wij worden gevraagd alles met elkaar te delen. Ons leven, ons brood. Onze tijd, onze aandacht, om onze agenda opzij te zetten als dat nodig is. Je brood breken en delen betekent dat je de ander, iedere andere, het leven gunt, het goede en het lieve, zoals Kees Harte dat zo mooi verwoord. En dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Als hij zegt: jij bent broodnodig, dan bedoelt hij dat we oog en hart moeten hebben voor wat een ander nodig heeft; dat we steeds meer leren zien niet wat we willen geven, maar wat een ander van ons vraagt. Bijvoorbeeld, het is soms gemakkelijker om een lot te kopen van de Zonnebloem, dan tijd vrij maken om naar zieken toe te gaan. Terwijl dat laatste misschien wel is wat iemand van mij vraagt. Je leven delen met elkaar betekent: je te verplaatsen in de ander, in de situatie van de ander, en van daaruit te voelen wat hij/zij ‘broodnodig’ heeft. En daarop

in te gaan. We zien dat in onze hectische wereld 'je brood delen' vaak betekent 'aandacht delen, tijd delen, en niet – als het moeilijk wordt – de mensen weg te sturen. Ga maar naar huis. Het is al laat. Dat is de gemakkelijkste weg. De leerlingen moesten het leren. Wij ook.

Jezus ging ons voor in delen. Jezus werd zelf dat brood, brood gebroken voor een nieuwe wereld.

In onze kerkelijke traditie hebben we Jezus' brood beperkt tot de heilige hostie en die hebben we eerbiedig opgeborgen in een gouden tabernakel. Maar als we Jezus in ons midden levend willen houden, als leven brood, dan moeten we hem doorgeven, heel concreet handen en voeten geven in ons eigen bestaan.

Bij de communie ontvangen we Zijn Brood als uitnodiging om – al etend en drinkend – gevoed te worden met Jezus' mentaliteit. Daar wordt je als mens beter van, om het beste in jezelf naar boven te halen en zo in je mens-zijn toe te groeien naar Gods beeld en gelijkenis: tot mensen die elkaar het leven gunnen, het goede en lieve.

Amen.